

Het feest van de Geest

De afgelopen week sprak ik met iemand die op die dag voor het eerst na weken weer op bezoek mocht bij een geliefde in Talma Hiem. Je zou denken dat dat reden was voor grote blijdschap. Dat dat niet van harte het geval was, begreep ik toen ik hoorde wat het protocol voorschrijft. Zo staat er in dat je maar 45 minuten per week op bezoek mag gaan. Zomaar spontaan even 'aanwaaien', dat kan niet. Je mag op afspraak komen. Verder word je geacht een mondkapje te dragen. Elkaar eindelijk weer eens knuffelen, dat is niet de bedoeling. De afstand van 1,5 meter moet worden gerespecteerd. Ook samen even naar buiten om een wandelingetje te maken is niet aan de orde... U begrijpt: alle spontaniteit wordt hier de kop ingedrukt, al is er alle begrip voor het goede doel: voorkomen dat je ongewild het coronavirus verspreidt.

Hetzelfde gevoel krijg je als je het protocol leest voor het houden van kerkdiensten, die vanaf juni weer worden toegestaan voor max. 30 personen en vanaf juli voor max. 100 personen. U heeft hierover elders in deze Nieuwsbrief kunnen lezen. Om toch wat te noemen: Dat je als kerkenraad een registratiesysteem moet maken voor mensen die de kerkdiensten willen bezoeken, dat druist zó in tegen het gastvrijheidsprincipe. Denk ook aan het zingen, dat problematisch is geworden. Heel lastig als je van zingen houdt!

Komende zondag is het Pinksteren, het feest van de Geest. De Geest die gaat waaien, die je begeestert! Maar in deze coronatijd hebben wij soms het gevoel dat de G/geest vooral in bedwang moet worden gehouden. Het doet me denken aan Elia, die zijn leven in dienst heeft gesteld van de God van Israël. Hij is op de vlucht voor koningin Izebel. Zij oefent namelijk een ware terreur uit t.a.v. iedereen die in religieus opzicht niet in haar cultuur past. Elia, die weet dat zij hem een kopje kleiner wil maken, komt aan in de woestijn. Doodmoe is hij van alles wat hem in zijn leven is overkomen. In de woestijn gaat hij onder een bremstruik liggen en zegt: "God, het is genoeg geweest, neem mijn ziel." Maar dan komt er een engel, die hem vertelt wat hij zelf niet meer geloven kan, namelijk dat het toch nog verder gaat... Elia gaat verder en komt in het Horeb-gebied in de woestijn. Het gebied waar Mozes zijn Godservaring heeft gehad en leerde wat zijn roeping was. In dit gebied krijgt ook Elia een Godservaring. '

Op de berg waar God zijn Tien Woorden aan de mensen heeft gegeven, omdat Hij een visioen heeft van een leven en samenleven waarin mensen elkaar dienen, liet God zich aan Elia kennen in de stem van de zachte stilte. Pas als alles in jezelf tot zwijgen is gebracht kun je die stem horen. Op die berg stuurde die Stem Elia, maar ook ons, terug naar het gewone leven om dat visioen waar te maken.

Dit verhaal leert mij dat we niet bij de pakken neer moeten blijven zitten, maar dat we geroepen zijn er het beste van te maken.

De afgelopen weken heb ik zo af en toe alleen, en ook een paar keer samen met Otto, de dienst vanuit Stavoren mogen leiden. Daar sta je dan, in een lege kerk, met alleen iemand die zorgt voor de techniek en met een ouderling van dienst. Je trekt je toga toch maar aan, dat voelt tenminste vertrouwd. Vreemd om tegen lege stoelen aan te kijken; geen non-verbale communicatie te kunnen hebben. Als je na zo'n dienst thuiskomt is het toch fijn te merken dat er iemand heeft geluisterd...

Afgelopen zondag was het anders. Toen heb ik samen met ds. Aafke Nicolai alvast de Pinksterdienst mogen leiden in de pas gerenoveerde kerk te Hindeloopen. Een dienst die is opgenomen en komende zondag (met beeld!) wordt uitgezonden door Omrop Súdwest. Als u kijkt, dan zult u nog een paar bekende gezichten ontdekken. Fijn dat ik die daar ook mocht begroeten. Mensen die – net als ik – blij waren om weer eens (conform het protocol) te mogen zingen. Zoals bijvoorbeeld het slotlied, dat we met heel onze ziel en zaligheid hebben ge-

*Kom laat ons deze dag
met heilig vuur bezingen
en met vernieuwde vreugd,
want God deed grote dingen.
Eens gaf de heilige Geest
aan velen heldenmoed.
Bid dat Hij ons vandaag
verlicht met Pinkstergloed.*

*O Geest der eeuwigheid,
gij Trooster aller tijden,
deel thans uw zegen uit
aan wie uw komst verbeiden.*

*O heldere fontein,
die uit Gods tempel welt,
gij wordt een brede stroom
die met de eeuwen zwelt.*

(Lied 672: 1, 2)

Wij hebben het beste ervan gemaakt en we hebben er toch iets van gevoeld, van die Pinkstergloed!